

Giáo lý căn bản – 24

Kalama tri ân đh anhlibrary ghi bài

[08/07/2024 - 01:29 - anhlibrary]

Thưa đại chúng, chúng tôi đang có mặt trong cái phòng thu của Làng Mai, Sư ông Nhất Hạnh. Lần đầu tiên chúng tôi có cái cơ duyên được về thăm viếng, chiêm bái một cái Đạo tràng lớn như vậy, có cái sức hút mãnh liệt như vậy và có một cái hiệu quả hoạt động đáng kể như vậy. Chúng tôi bắt đầu bài giảng trưa nay cho bà con, đại chúng bằng một chút duyên sự như vậy đó, là bởi vì chúng tôi đến phi trường Bordeaux hồi trưa hôm qua, xế trưa hôm qua, buổi chiều có đi một ít, từ sáng đến giờ đi rất là nhiều, đi... chúng tôi đang ở Sơn Hạ, chưa qua Xóm Hạ, rồi sáng lên viếng Sơn Thượng, đặc biệt là được ghé thăm cái Tịnh Thất Ngòi Yên của Sư Ông, chúng tôi có dịp mai kia chúng tôi sẽ post lên để khoe bà con cho vui và đặc biệt là có được cơ hội ghé ngang cái vườn tượng mấy chục pho ngồi trên đất không có tòa, không có sen, không có bảo tọa, ngồi trực tiếp trên thảm cỏ, trong một cái triền dốc rất là đẹp, rất là thơ mộng, tất cả đều là những pho tượng nặng to hơn người thường, chúng tôi nhăm nhăm khoảng không dưới 200kg bằng đá đen, đá núi lửa của Indonesia và được các nghệ nhân ở đảo Bali người ta thực hiện và cách đây mấy mươi năm thì Sư Ông Làng Mai đã cho thỉnh về và thực hiện khu vườn Tượng đó. Khu vườn Tượng được tôn trí trên một cái triền dốc của ngọn đồi và ngó xuống là một khoảng sân rộng, khoảng sân rộng lắm, rộng lắm, nói sân chứ thực ra là một thảm cỏ mênh mông. Chúng tôi đã có dịp đến thăm khá nhiều trung tâm thiền định ở Thụy Sĩ, ở Mỹ, chúng tôi có tới ở Mỹ, rồi ở Miền Điện, đặc biệt là Thái Lan, Thái Lan thì giàu, chúng tôi có tới thăm được mấy cái trung tâm, chúng tôi có tới thăm Dhamma Kaya, chúng tôi có đến vườn đạo, chúng tôi kêu là vườn đạo Phutthamonthon

ở Bangkok, tới hết, nhưng mà phải nói, phải kể cả trung tâm Pa Auk ở Pyin Oo Lwin Miền Điện thì cũng không cho chúng tôi được cái cảm giác giống như là chúng tôi tìm thấy được ở cái đạo tràng Làng Mai bên Pháp, chúng tôi đang ở đó, chúng tôi đang ở đó, xong bài giảng này chúng tôi lại tiếp tục đi nữa, tiếp tục đi nữa, đi cho hết.

Tại sao chúng tôi bắt đầu bài giảng trưa nay bằng cái đề tài này, thưa với bà con trong chú giải Atthasālinī của A-Tỳ-Đàm, rồi ở trong chú giải của cái chương gọi là Bojjhaṅga-vagga, Thất Giác Chi của Tương Ưng, rồi chú giải, sơ giải của kinh Đại Niệm Xứ trong Trường bộ Sumaṅgalavilāsinī. Trong tất cả ba cái nguồn đó và vô số nguồn khác, và vô số nguồn khác, ở đây chúng tôi chỉ đơn cử ba cái nguồn đó thôi thì có nói rất rõ thế này: khi mà chúng ta muốn trau dồi một cái thiện pháp nào đó: Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ, Kham Nhẫn, Từ Tâm v.v. Bất cứ một cái hạnh lành nào, một cái cái đức tu nào mình cần trau dồi thì chúng ta cần đến những cái điều kiện ngoại tại, điều kiện khách quan, thí dụ như là trú xứ, thầy bạn, thầy bạn nha quan trọng lắm, trú xứ là anh ở đâu? Thầy bạn, thời tiết, khí hậu phải OK và thực phẩm phải thích hợp, thực phẩm và thuốc men phải thích hợp. Thí dụ như tôi biết là có rất nhiều bà con, rất nhiều ở đây rất nhiều có nghĩa là 90% bà con mình buổi đầu qua Miền Điện không có quen được với thực phẩm và thuốc men của người Miền, người Miền họ có loại thuốc, thuốc dân tộc từ dầu thoa, thuốc xức cho đến thuốc uống, mình mà yếu tay ấn là mình khó chấp nhận được lắm. Còn thực phẩm Miền Điện tôi nghĩ rằng cũng hiếm bà con nào chịu nổi quá tuần, mấy bữa đầu qua thì cũng sung lắm. Thấy mình cũng thích nghi ngon lành lắm, nhưng mà tầm tầm khoảng chừng năm bữa, bảy ngày gì đó, năm bữa, bảy ngày gì đó là tôi thấy bà con coi như đuối hết, cho nên mình phải

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

đồng ý với kinh điển điếm này là cái trú xứ ở đây nó gồm có cái vùng đất, cái vùng miền, cái vùng miền nào, rồi thầy bạn, rồi khí hậu thời tiết, rồi thực phẩm thuốc men, đặc biệt trong cái trú xứ đó có cái ngoặc đơn nữa là vùng miền nào: mát, lạnh hay là nóng bức, nhưng có cái ngoặc đơn là cái cốc, cái phòng của mình phải OK, cho nên mình thấy như là ở Thụy Sĩ thì khóa tu học vừa rồi rất là tuyệt vời, nhiều bà con hẹn sẽ trở qua, trong số 80 người từ 10 quốc gia về ai cũng hoan hỉ, cũng thích nhưng mà mình không biết thích đây là thấy nó đẹp họ thích hay là chỗ đó tu được họ thích, mình không biết, nhưng mà phải nhìn nhận cái trú xứ nó ảnh hưởng kinh khủng lắm đến cái tâm tư con người, có nhiều bà con ở trong số 80 đó nói rằng về đây ăn mì gói cũng được, dĩ nhiên là lâu dài không được nha, không có được, lâu dài không có được, nhưng mà họ nói rằng ăn mì gói rồi uống nước chai rồi đi lang thang vậy cũng vui, nếu được thêm được trái táo, trái cam, trái chuối nữa là xong, thì tôi muốn nói cái gì? Tôi muốn nói cái gì qua cái chuyện lạc đề này giờ, chúng ta muốn trau dồi cái gì chúng ta cũng phải cần đến trú xứ, thầy bạn, thời tiết, thực phẩm, nhưng mà nó không phải chỉ như vậy đâu thưa bà con, không phải, chỉ đơn giản như vậy thì tôi không có đem ra tôi nói ở đây. Cái tôi muốn nói là cái gì? là cái trú xứ ở đây có hai nghĩa, ở đây Kinh nói chứ không phải tôi nói, Kinh nói, trú xứ ở đây có hai nghĩa, Thầy bạn cũng có hai nghĩa nha, thực phẩm cũng có hai nghĩa, thời tiết cũng có hai nghĩa, chứ không phải chỉ có một nghĩa đâu nhé, hiểu có một nghĩa là chết.

Trú xứ có hai nghĩa là sao? Có nghĩa là trú xứ vật chất và cái trú xứ tinh thần. Trú xứ vật chất và cái trú xứ tinh thần, hai cái đó nó rất là quan trọng. Trú xứ vật chất có nghĩa là vùng miền, địa phương rồi phòng ốc chỗ mình có mặt, đó là trú xứ vật chất, nhớ, cái chỗ đó phải thích hợp cho cái chuyện sinh hoạt, đi lại, theo tiêu chuẩn ngoài đời đó là điện, đường, trường, trạm phải không? đó là nói theo tiêu chuẩn ngoài đời: bệnh viện, trường lớp, chợ búa, rồi thêm điện, đường, trường trạm cho trẻ con, người lớn sinh hoạt, bán buôn, đi làm.

Nhưng mà cái trú xứ hai này là trú xứ cho cái Tâm linh là sao? Trú xứ cho tâm linh ở đây là ngoài cái gọi là trú xứ cho sinh hoạt thường nhật, đi lại, mua sắm, chợ búa, trú xứ đó còn một cái phải có điều kiện thứ hai nữa là trú xứ cho tinh thần có nghĩa là cái chỗ đó theo trong Trung Bộ Kinh, bài Kinh Khu Rừng Đức Phật dạy rất kỹ cái chỗ đó dầu nó có tiện nghi cách mấy nhưng mà nó không có giúp ích cho mình trong đời sống tâm linh, không có cho mình những tiến bộ, những thành tựu thì phải xét lại, đó, nhớ nha, trú xứ đây nó có hai là trú xứ cho sinh hoạt vật chất và trú xứ cho cái đời sống Tâm linh, nhớ cái đó. Cái đó quan trọng lắm lắm luôn. Ngoài ra bà con hôm nay theo tôi nhận xét là tìm được một chỗ mà để tiện cho sinh hoạt thí dụ như đêm hôm có gì là bệnh viện đi không có xa, cảnh sát, bệnh viện, cứu hỏa hoặc là chỗ đó đi ra phi trường, chợ búa tiện, đấy, mình chỉ chú ý cái đó, nhưng mình quên một chỗ là có những trường hợp cái chỗ đó nó hẻo lánh nó xa xôi nhưng mà về cái mặt mà tu tập thì mình dễ dàng có những tiến bộ nhất định thì cái chỗ này mình phải tính lại, tính tiếp à, chứ không phải là đơn giản đâu, cho nên có được một cái nơi chốn tu tập mà vẹn toàn không có dễ, như tôi vừa nói cái chỗ đó phải có cho mình một cái năng lượng, một cái nguồn hỗ trợ, một cái sự tiếp sức cho cái đời sống tâm linh thì chỗ đó mình mới ở được, chứ còn những cái điều kiện tiện nghi thoải mái trong sinh hoạt vật chất thôi, sinh hoạt thường nhật thôi mà nó không có tốt cho đời sống tâm linh thì có lẽ mình phải xét lại nha và cái đó là trú xứ theo cái nghĩa đen.

Còn trú xứ theo nghĩa bóng là gì? Trú xứ theo nghĩa bóng có nghĩa là thân này nó có cái nhà ở còn cái Tâm của mình nó thường sống trong cái gì, nó thường nhận biết cái gì? Sáu căn mình nó thường nhận biết sáu trần gì? nó thường nhận biết sáu trần gì cũng có nghĩa là

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẨM PHỔ BIÊN

(c) www.toaikhanh.com

nó sống trong cái trần cảnh nào nhiều, cái này quan trọng lắm, nha, quan trọng lắm luôn, nó sống trong cái trần cảnh nào nhiều, thí dụ như bây giờ mình được ở Làng Mai, mình ở trong Trung tâm Pa Auk, về trú xứ OK, ổn, rồi thí dụ như mình được ở bên cạnh một vị thiền sư mà mình rất mực là tin tưởng, tôn kính, yêu quý, tin tưởng, tôn kính, yêu quý, nhưng bản thân mình là không có yên, không có chịu tu, ăn rồi cứ nghĩ nhớ ba cái chuyện tục sự, thế gian thì như vậy thì cái phần xác của mình thì đúng có chỗ ở ngon lành, nhưng cái phần hồn của mình thì không, phần hồn của mình những cái đề tài, những cái trần cảnh mà mình mắc mứu dây dưa nó tệ, nó kém, nha. Cho nên trú xứ nó quan trọng lắm, nhưng mà phải định nghĩa lại, trú xứ nó quan trọng nhưng mà cái định nghĩa trú xứ đây là cái gì nó gồm có cái gì: trú xứ cho cái phần hồn, trú xứ cho cái phần xác. Và cái trú xứ cho phần xác dễ hiểu rồi: đó là nhà cửa, đất đai, rừng vườn, đó là trú xứ cho phần xác, như rồi cốc, liêu phòng ốc là trú xứ cho cái phần xác, nhưng mà trú xứ cho phần hồn nó là sao? Là mình ở cái chỗ nào mà nó giúp ích cho cái đời sống tâm linh mình, thí dụ như chỗ đó nó yên, ở đó nó mát, ở đó nó gần người lành, ở đó không có bị đe dọa bởi những cái nguy cơ bạo hành, bạo lực, tội phạm, hình sự thí dụ như vậy. Ổn, chỗ đó là ngon đó. Nhưng mà nó có cái ngoặc đơn, là mình ở những chỗ như vậy đó nhưng mà mình nè, cái đầu của mình nè thường nghĩ về cái gì? 6 Căn của mình nó thường chú ý đến 6 Trần nào? Tôi nói thẳng luôn, chúng tôi đang có mặt ở Làng Mai sáng nay, chúng tôi nghe thầy Tri sự, Tri khách, thầy có nói một câu nghe rất là đáng suy nghĩ. Tôi biết ở tại Làng Mai này hiện giờ có cả hàng trăm Tăng Ni, mà đặc biệt là 2/3 cho đến 3/4 là Tây, 2/3 cho đến 3/4 là Tây, từ ngày Sư Ông tịch thì người Việt ít về. Nhưng mà trong số Tăng Ni, Cư sĩ người Tây, người Âu Mỹ đó là Bác sĩ, Kỹ sư, chuyên gia landscape cây cảnh không hà, chứ không phải là mấy tay mơ đâu, nha. Nhưng mà tôi thấy có nhiều cái góc, có những cái góc khuất, có những cái góc chết, mà quý vị biết một miếng đất nó kỵ đất chết, đất chết là cái chỗ mà không được chăm sóc hoặc là cái chỗ không được sử dụng, không được sử dụng, không được chăm sóc, không được để mắt, thì được gọi là góc chết, thì tôi thấy nó có những góc chết hơi bị nhiều, mặc dù Làng Mai tôi thiết tha, kêu gọi bà con phải tới một lần, phải tới để: một là học hỏi về làm một cái gì đó cho mình nhỏ hơn nhưng mà học hỏi của người ta, thứ hai là biết đâu mình tới đây rồi mình có thêm được một cái chỗ đi về, mai này khi cần tới, đừng có nói là mình không có cần, sai. Ở đời tự nhiên mình đẩy mình vô cái chỗ mà vô phương lựa chọn là sai. Đừng có nói là không có ngày về Làng Mai, sai. Bất cứ cái đạo tràng nào miễn là có thờ Phật, có tu Phật, có tin Phật, có học Phật, mà mình là người thờ Phật thì dứt khoát là mình không có loại trừ trường hợp là mình sẽ về đó, 1 tháng, 2 tháng, 1 tuần, 2 tuần, 1 năm, 2 năm, khó nói lắm. Các vị mà bị sốc chuyện nhà một cái, sốc, ví dụ sức khỏe, tánh mạng một cái là lúc đó hốt hoảng, cuống cuống đi tìm một nơi, lúc đó mới nhớ văng vẳng lời của tôi là trong đầu nên có vài ba địa chỉ dự phòng, nhớ. Còn ai mà cảm thấy không có điều kiện thì thôi, nhưng mà không có điều kiện đi xa nhưng mà cũng có điều kiện đi gần chứ, phải có lặn lưng, lặn lưng vài địa chỉ, tin tôi đi. Tất cả bà con đang nghe chúng tôi trong bài giảng này, phải nhớ lấy cái lời của tôi, nha. Ngay từ bây giờ là phải bóc phone lục lạo, còn không lên internet tìm sẵn vài ba cái địa chỉ nào mà như tôi nói đó, đẹp không chưa có đủ mà phải hỗ trợ cho mình một nguồn năng lượng tâm linh, nếu được thì thêm những điều kiện sinh hoạt tốt, tiện, mình không cần sang, không cần đẹp, mà mình cần tiện, sạch và hiệu quả là quý rồi. Và chúng tôi đã học được rất là nhiều điều, rất là nhiều điều, thí dụ như cách dựng cốc mà cất khăn cấp cho bà con, hay quá. Và tôi trở lại chuyện sáng nay, đó là khi thầy Tri khách đưa chúng tôi đi, chúng tôi có hỏi tại sao chỗ này mình bỏ lơ vậy? Thì thầy trả lời một câu rất là đáng suy nghĩ. Thầy nói, muốn

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

làm cho đẹp cũng được, mình không có thiếu người, nhưng mà thời gian, về đây là thời gian để tu chứ không phải là thời gian bắt người ta làm mấy cái chuyện này, ai phát tâm thiện tự nguyện thì thôi, nhưng mà số đó thì không có nhiều bằng cái số họ về đây họ tĩnh tâm, đấy. Đó là một câu nói rất là hay. Xin bà con mạng xã hội đừng có cắt chỗ này rồi đi cắt xén, rồi chỉnh sửa, rồi gây oan trái không có nên. Nhưng mà phải nói chúng tôi nghe câu này chúng tôi rất là hoan hỉ. Tức là cái chỗ đạo tràng này tu hành là ngon lành rồi, nhưng mà nó có những chỗ mà chưa được chăm sóc tới nơi, và người trong nội bộ người ta trả lời như vậy, người ta nói muốn đẹp thì dễ ẹc, dễ ẹc, có 3 phút thôi là đẹp ngay. Một rừng người ở đây mà, một rừng, ở đây người ta chỉ cần mỗi người chỉ cần hai ngón tay thôi, hai ngón tay là 100 người mà nó tràn từ ở trên đồi Thượng xuống xóm Hạ, 100 người mà người có 2 ngón tay là trong vòng 3 phút là nó đẹp, nhưng mà không. Truyền thống ở đây, tinh thần ở đây là cái gì? Về là cho bà con tu tập. Còn những trường hợp cá nhân mà phát bồ đề tâm muốn làm giúp gì đó thì lén lén là làm, chứ còn nâng cái hoạt động đó lên thành một hoạt động chính thức thì không. Thiền viện mà, để cho người ta tu, cho nên đó là những cái chuyện rất là đáng suy nghĩ, phải không? Cái chuyện đầu tiên tôi muốn nói Trú xứ nó gồm có hai: Trú xứ cho tâm linh và Trú xứ cho thể xác, đấy.

Gạch đầu dòng thứ hai là Thầy, Bạn, cái này nhiều người hiểu lầm lắm luôn, nhiều người họ hiểu theo tiếng Việt, theo văn hóa Việt, họ nghe chữ bạn cái họ hiểu bạn có nghĩa là ngang, bạn có nghĩa là ngang, ngang với mình gọi là bạn, nhưng mà không. Theo tinh thần trong kinh thì trên mình, bằng mình, dưới mình, miễn là người nào mà thường xuyên gặp gỡ với mình, thì ngoài cái việc mà họ là Cha, là Mẹ, là Thầy, là Sư phụ gì đó, ngoài cái chuyện đó ra nha. Cái đó giữ nguyên nha. Mình không có bỏ mất cái giai đoạn họ đâu nha. Vị trí của họ là mình vẫn giữ nguyên nha, nhưng mà mình phải nhớ rằng cái người đó đó, cái người ở cạnh mình họ còn có một cái vai trò và ý nghĩa thứ hai nữa đó là "bạn". Bởi vì "bạn" trong kinh ghi rõ đó, Pali đó: Metta là Tâm từ, mà Mitta là bạn, nó có quan hệ hai chữ này. Mitta là bạn, mà Metta là Tâm từ, Metta là cái tâm tình của người bạn, còn Mitta là người có cái tâm từ đối với mình, đấy. Vậy là Metta và Mitta, rồi, vậy đó nha. Cho nên người nào sống mà biết quan tâm đến mình, quan tâm một cách tích cực, chứ còn mà rủ đi nhậu nhẹt, bài bạc, chích hút, nghiện ngập, hư đốn, sa đà, truy lạc thì cái đó không thể kể là bạn, bởi vì cái đó không phải là tâm từ, phải không? Còn này ta nói cái người tâm từ là người luôn luôn muốn mình được tốt hơn, đấy, là tâm từ, nhớ nha. Rồi, và như bữa hôm tôi nói chữ Minh sư đó, tôi đã nói 1000 lần, bữa nay nhắc lại.

Minh-sư là cái gì?

Là ông thầy sáng, thầy tốt, thì ông sư, ông sư phụ, ông thầy của mình có nhiều điều kiện, có nhiều tiêu chuẩn để mình nhận diện, trong đó có ba tiêu chuẩn căn bản:

1- Một là Sư phụ của mình không có trông đợi gì ở học trò.

Ông không có cái gì mà chực chờ để học trò đem lại cho ông hết, Không. Cái đó là không được. Cái đó là Sư phụ không có lòng chực chờ, mong đợi cái gì ở từ đệ tử và một cái lợi ích nào đó nó làm cho mình, không.

2- Thứ hai, đã là Sư phụ thì phải chú ý đến cái lợi ích của học trò.

Cái một là ông tu cho ông là lúc nào đó, nhưng mà khi tiếp xúc với mình là phải nghĩ về mình, ông không nghĩ tới ông. Tôi nhắc lại, các vị hiểu lầm là Sư phụ nghĩa là người không có lo bản thân, sai. Ông lo cho ông khi nào ông ở mình ông kia, ông thiền định, ông giữ giới, ông tu tập cái gì là chuyện ông, nhưng mà khi ông tiếp xúc với mình, chuyện đầu tiên là ông không có cái dấu hiệu gì ông trông đợi ở mình. Thứ hai là ông chỉ đặc biệt nhắm đến cái lợi ích của mình nè, của học trò nè.

3- Cái thứ ba, Sư phụ nào không cần biết, có tóc hay không có tóc, luôn luôn là phải nhắc mình nhớ về Phật, nhớ. Luôn luôn phải nhắc mình nhớ về Phật. Chứ còn Sư phụ mà bôi xóa, làm nhạt nhòa hình ảnh của Đức Phật trong lòng đệ tử, bắt đệ tử chỉ nhớ tới mình là không được. Sư phụ phải luôn luôn cứ trong một hai câu nói hoặc là một hai giờ đồng hồ hoặc là tệ đó là phải là trong một hai ngày. Một là một hai câu nói, một hai giờ đồng hồ, một hai ngày, là phải nhắc đệ tử quay về với Phật, nhắc cho đệ tử nhớ để mà thương Phật, kính Phật, tri ân Phật, đó là thầy tốt. Còn thầy mà ở chung cả tháng mà sao không thấy nhắc nhở Phật là không được, ông thầy đó là ông thầy dỏm, nha. Nhớ cái đó quan trọng. Cho nên chữ Thầy Bạn đây phải hiểu vậy đó. Thầy Bạn thì Thầy là cái người mà có điểm hơn mình và mình nhận làm học trò, đó gọi là thầy. Còn bạn thì bao gồm luôn cả thầy luôn, là bởi vì người nào thường xuyên tiếp xúc, gặp gỡ, trao đổi, tiếp viện, hỗ trợ, cho mình về mặt tâm linh thì đó gọi là Thầy Bạn, nhớ nha, rồi. Và cũng theo trong kinh nói, chữ "bạn" ở trong Pāli nó có nhiều lắm, như sampavaṅka nē, saḥāya nē, mitta nē, nhiều lắm, thì trong đó nó có cái chữ suhada là cái người mà có lòng tốt với mình, rồi nó có cái chữ nữa là dutiyaka là cái người song hành với mình, đi chung với mình trên đường đời, bạn đời hay là bạn đường, phải không? Bạn đường hay là bạn đời, sau này mình biết đạo rồi thêm bạn đạo. Bạn đời, bạn đạo, bạn đường, ba thứ bạn đó, Dutiyaka nghĩa là người thứ hai bên cạnh mình, từ người thứ hai trở đi thì được gọi là "bạn", rồi. Thì Đức Phật ở trong Tăng Chi Ngài dạy rất rõ, cái đề tài nào, cái tư duy nào, cái hình ảnh nào, cái trần cảnh nào mà nó thường ám trong đầu mình nhất, thì cái đó cũng gọi là bạn. Có nghĩa là mình có tới hai thứ "bạn": Bạn ngoài và bạn trong. Bạn ngoài là tất cả những cái thể biết đi đứng, nằm ngồi, ăn uống, buồn vui, nói chuyện. Nhưng mà cái bạn thứ hai nó là những cái tư duy, những cái suy nghĩ, những cái trần cảnh nào thường xuyên nó ám trong đầu của mình thì cái đó cũng là "bạn", nhớ cái đó nha. Như vậy thì cái Trú xứ, chỗ ở, cũng có nhiều định nghĩa, mà cái chữ Thầy Bạn ở đây cũng có nhiều định nghĩa. Mình học đạo, học cho nó tới, chứ học mà lơ mơ thì nhiều khi mất mấy chục năm mang tiếng Phật tử không được gì hết trơn, phải không? Thứ hai, Thầy Bạn là vậy đó nên. [24:15]

[08/07/2024 - 06:10 - anhlibrary]

Cái thứ ba nữa là Thời tiết. Thời tiết này rất là quan trọng. Không biết bà con còn nhớ không hay quên sạch rồi. Thời tiết ở đây nghĩa nó rộng lắm. Thôi thì bây giờ tôi nhắc lại chuyện này, cái này chắc cả ngàn lần rồi, tôi nói một căn nhà mà coi như là lý tưởng, là phải hội đủ ít nhất hai điều kiện, đó là cách âm và cách nhiệt.

Cách nhiệt có nghĩa là ở ngoài sao đi nữa ở trong cũng OK. Mùa hè ở ngoài nóng le lưỡi mà ở trong vẫn mát. Mùa đông ở ngoài lạnh cắt da mà trong vẫn ấm. Thì cái nhà đó là nhà có khả năng cách nhiệt.

Còn cái nhà cách âm là sao? cái nhà cách âm là cái nhà mà coi như ở ngoài nó ồn cỡ nào, xe cộ rồi còi xe, rồi người ngọm cãi vả, cười nói cỡ nào đi nữa, thì ở trong mình cũng im ru, phẳng phác, phải không? Thì cái đó được gọi là nhà có khả năng cách âm, thì một cái con người Phật tử mà muốn an lạc thì cũng phải có hai khả năng đó, hai khả năng đó là có khả năng cách âm và cách nhiệt, nha. Người Phật tử phải có hai khả năng cách âm và cách nhiệt. Cách nhiệt là sao? Là đời nó có sao đi nữa thì tâm tu mình vẫn giữ nguyên không bị thay đổi, tôi hay nói cái tình âm lạnh, lòng người nó có ra sao, cư xử của thiên hạ đối với mình có ra sao, thì mình vẫn cứ thẳng đường mà đi, phải không? Không có vì cái chuyện đời nó thương, nó ghét, nó chửi, nó khen, mà mình bị dao động, thì đó được gọi là người có khả năng cách nhiệt, đấy. Còn khả năng cách âm là sao? Là thị phi. Khả năng chịu đựng thị phi. Nó nói gì thì nói, mình giống như điếc vậy đó. Đó là cái khả năng gọi là cách âm,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

mình muốn an lạc mà mình thiếu hai khả năng cách âm và cách nhiệt thì coi như là mình muốn an lạc thì tôi nghĩ là chắc kiếp sau, mà nói kiếp sau mà tiếp tục như vậy nữa là chắc ngàn đời không bao giờ an lạc hết. Ngàn đời muôn kiếp, phải không? Kiếp nào không cần biết, phải có hai khả năng đó là cách âm và cách nhiệt, mà tại sao nó quan trọng? Là bởi vì thằng Đức nó có câu thế này nè, người Đức nó nói rằng: "Không có thời tiết xấu, mà chỉ có áo quần OK hay không mà thôi", không có thời tiết xấu, chỉ có cái y phục nó có thích hợp hay không mà thôi, chứ còn đừng có nói thời tiết xấu, sai. Thời tiết nó xấu bằng trời đi nữa nhưng mà mình ăn mặc OK, thì nó cứ OK. Tôi thua với bà con, tôi đâu có phải là người khỏe mạnh, cơ bắp sáu múi, đâu có. Vậy chứ tôi thêm cái cảm giác mà được đi ở trong tuyết lắm, bà con biết không? Thêm lắm, nó mát, thờ nó sướng, thờ nó đầy cái phổi, mà nó no, mà nó mát, mà nó yên tâm lắm, không có khói bụi công nghệ, công nghiệp gì hết, đã. Mà tại sao tôi lại thích đi trong đó tôi không sợ lạnh? Là bởi vì tôi ở Thụy Sĩ, vừa đi vừa về, cứ Mỹ - Thụy sĩ - Mỹ - Thụy sĩ, càng thời gian sau này, càng về sau tôi càng ở bên Thụy sĩ nhiều, thì tổng thời gian mà qua qua, lại lại là 15 năm, 15 năm từ năm 2008 tới bây giờ, cho nên tôi có tí kinh nghiệm trong chuyện mặc đồ ấm, giày, mũ, khăn choàng, manteau, jacket ổn định, nhất là áo bó người, ngon lành rồi, mà này tôi toàn xài đồ cũ không hà, đồ chợ trời không, ngon lành rồi thì đi ngoài tuyết đã lắm, và vì sao? Vì tôi đã có khả năng cách nhiệt. Tôi có khả năng cách nhiệt cho nên tôi an lạc lắm. Gọi là cuộc đời nó có lạnh lẽo, nó có giá băng cỡ nào tôi vẫn cứ an lạc, tôi có những cái thú lạ lắm. Ví dụ như tôi thêm được ngắm trăng, trăng mà nó rọi trên biển tuyết, tôi nói chỉ có chết thôi, chết. Chỉ có chết. Những buổi chiều mà nắng, nắng vàng, nắng mùa đông, mỗi một giọt nắng như vậy đó giá trị tương đương với 1 ký vàng quý vị biết không? 1 ký vàng, đẹp lắm. Nắng vàng rọi trên tuyết. Cái đó đó mới là khó có. Trăng mà trên tuyết thì dễ, nhưng mà nắng trên tuyết là khó. Tức là tuyết nó rơi trong ngày hôm qua, hôm kia, mà tại vì nó lạnh quá, nó không có tan, nó nằm đó, rồi bữa sau nắng nó lên đẹp lắm, tuyết nó chưa kịp tan. Tuyết mà nó gặp trăng là nó chết, mà nó gặp nắng nó cũng chết. Cái nào tôi cũng mê hết. Mà tại sao? Là vì tôi ăn mặc OK. Tôi có khả năng cách nhiệt. Còn cách âm là sao? Càng biết Phật pháp nhiều, mình coi thị phi nó như gió, như khói độc vậy đó, chút xíu là thôi, phải có khả năng đó. Mà mình tu mà mình cứ trông đợi có một thời tiết và khí hậu như ý thì tôi nghĩ khó. Thời tiết, khí hậu mà của thiên nhiên thì mình có thể tìm được, thí dụ như miền này không có qua miền đất khác, đất nước này không có qua đất nước khác, mình bay là mình đã tới rồi, tới được cái chỗ như ý. Nhưng mà khí hậu nội tâm làm sao mà tìm ở đâu? Anh phải tự dàn xếp chứ, đấy. Phải tự dàn xếp, chứ bây giờ anh để ý, lúc này sao mà mình sân si quá ta? Sao lúc này mình yêu đời quá ta? Lúc này sao mình dễ người, mình làm biếng tu quá ta? Thì đó là coi như khí hậu thời tiết trong người mình đang có vấn đề. Thời tiết tâm linh. Tôi gọi đó là thời tiết tâm linh. Khí hậu tinh thần, thời tiết tâm linh không có được, không được. Phải có khả năng an lạc.

Và có nhiều người họ ghét chúng tôi kinh lắm, không biết tại sao, mà giống như chúng tôi ăn của cha, nó thù kinh lắm, nó nói rằng cái ông này không biết có tu hay không mà sao ông nói chuyện tu nhiều quá, thì thôi nay tôi cũng nói nhỏ bà con nghe chuyện này, bà con nghĩ tôi sao cũng được, nhưng có chuyện này bà con tin nè. Thứ nhất, tôi 55 rồi, cái đó bà con phải tin chuyện đó, tôi không còn trẻ nữa, tôi chỉ cho coi chỗ này nè, nhìn già, phải không? 55 của tôi là nó bằng 65 của người khác, tôi già thiệt. Thứ hai, tôi có sợ chết, chứ không phải là tôi không có sợ đâu, phải không? Chắc bà con các vị tin chuyện này, cái chuyện tôi già thì tôi bịa ra làm cái gì, phải không? Rồi cái chuyện mà tôi sợ chết không lẽ tôi bịa ra, không lẽ quý vị không có tin tôi sợ chết sao? Rồi, thì tôi có để ý cái này, khi mà

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

sợ chết thì có cách nào mà bằng cách tự dần xếp mình cho nó bớt teo hết trơn, người ta chữ tôi biết bao nhiêu, người ta nói tôi thuyết pháp xài chữ thô, thì tiếng Việt tôi không có nhiều, tôi xài chữ Việt, tôi xài chữ teo cho nó rõ, teo chứ, thì phải nghĩ sao cho nó bớt teo, phải không? Chứ tôi thấy mấy người hấp hối tôi ớn quá, ớn quá. Ngáp ngáp ngáp ngáp không chịu đi, rồi tiếc của, rồi thương người, rồi sợ chết, sợ đọa, ôi tùm lum hết, ghê lắm. Thì mình phải tự dần xếp, phải tự dần xếp. Tôi nói mình có tu hành mà cà chớn cỡ nào đi nữa, cũng phải chuẩn bị ngày mấy tiếng đồng hồ, phải mấy tiếng đồng hồ, mấy tiếng đó có thể là ngồi im re nhắm mắt lim dim, hay là mấy tiếng đó nghiên cứu kinh điển, mấy tiếng đó ngồi yên trầm tư, mấy tiếng đó đi bộ, vừa vận động, vừa tư duy, hết cách này qua cách khác, để cho có thể thanh thản ra đi, nhớ nha. Cái này các vị phải tin thôi. Chứ còn mình nghi ngờ người ta, không biết ông nói ông có tu không? Cái chuyện của ông. Nhưng mà nếu ngược thời gian mà ông còn dưới 30 thì may ra mình nghi được, chứ cái tuổi này thì ghê lắm, tuổi này dù có cà chớn cách mấy, ngày cũng phải mấy tiếng đồng hồ chứ, phải không? Chuẩn bị đi. Tôi nói rồi, một nơi chốn tu học, mà mình đòi hỏi phải có khí hậu thời tiết thì đã khó, mà nói gì là thời tiết tâm linh và khí hậu tinh thần thì cái này khó lắm, khó lắm luôn luôn, nha, khó lắm luôn. Cho nên mình phải có khả năng trao dồi nỗ lực để mà tình đời, cuộc đời, nó có nóng, nó có lạnh, nó có mát cỡ nào, mình không mê cái mát, mình không khổ tâm vì cái nóng, cái lạnh, là mình tu tới rồi đó, tôi đang nói đến Thời tiết tâm linh và Khí hậu tinh thần đấy, phải không? Rồi.

Cái cuối cùng đó là Thực phẩm. Thì cũng kinh nói, Kinh nói thực phẩm nó có hai:

1- Thực phẩm cho xác

2- Thực phẩm cho hồn

Cái phần hồn và phần xác. Cái phần xác, cái cơ thể mình không có ăn là chết, không ăn là chết. Ăn ít là cũng chết, ăn thiếu là chết, suy dinh dưỡng, mà ăn nhiều bội thực cũng chết, mà nhiều về số lượng là bội thực, mà ăn nhiều là dư chất cũng chết. Ăn quá nhiều đường, quá nhiều cholesterol cũng chết, phải không? Cho nên phải cẩn thận. Thức ăn đó là thức ăn thể xác. Thức ăn thể xác là phải ăn đồ lành, ăn đúng liều lượng, phải không? Thì cái đó mình mới khỏe, còn mà ăn đồ độc, ăn không có đúng mức, đúng chuẩn thì cũng chết. Còn thức ăn tinh thần là sao? Là cái đề tài tư duy nào, cái nếp sống tinh thần nào, mà nó làm cho mình được bình thản, được trí tuệ, nhẹ nhàng, buông bỏ, yêu thương, bao dung, thì cái đường lối đó, cái cách sống đó, cái tư duy đó, được xem là nguồn thực phẩm cho tâm linh. Còn cái tư duy nào, suy nghĩ nào, mà mình cứ sống với nó hoài để rồi chính mình bệ rạc, đổ đốn, Tham, Sân, Si đầy ắp, mà Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ thì mòn hao, mong manh thì không được, coi như lúc đó đời sống tinh thần chúng ta đang bị bỏ đói, đang bị suy dinh dưỡng, đang bị suy kiệt. Mình sống làm sao mà mình có thể an lạc với một mình mình, có khả năng cười một mình như là một thằng khùng vậy đó. Sống là... nghe cho kỹ nè: Có khả năng cười một mình như một thằng khùng, có khả năng sống đơn giản như một thằng nghèo kiệt xác, có khả năng sống bờ bụi như một thằng vô gia cư, có một khả năng gọi là buông bỏ, bất nhận lục thân như là một người mò côi, mà lại có khả năng yêu thương muôn loài, vạn loài, như là một vị Bồ tát, đó, phải học tu bằng mấy cái chữ Như như vậy đó, đấy. Có khả năng cười một mình như là một thằng khùng, có khả năng gọi là thanh thản đối với tình thân như một người mò côi, có nghĩa là không bị nặng lòng, nhưng mà có khả năng yêu thương muôn loài như là một vị Bồ tát. Tu 6 cái chữ Như này là coi như không đặc mới lạ, không an lạc mới lạ, đủ duyên thì đặc, còn nếu mà không đủ duyên ít nhất cũng được an lành. Tu 6 chữ Như, phải không? Đấy, đó là 6 thứ Thực phẩm. Mình tư duy, mình học, mình nghĩ, mình hành, như thế nào mà cho đời sống mình nó được như

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

vậy. Được 6 chữ Như này, đó là 6 cái nguồn Thực phẩm cho tâm linh. Còn đấng này anh ăn mập cái thầy, sấm, lộc nhung, ổ yến tùm lum, phải không? Mà trời đất ơi, đời sống tinh thần, niềm tin, trí tuệ, chánh niệm, thiền định, từ tâm, cái nào cũng không ra cái gì hết, thì cái đó gọi là vỗ béo. Đó chỉ là vỗ béo thôi. Vỗ béo thân xác, chứ còn một nửa đời sống của mình, tức là về mặt tinh thần bị bỏ ngõ, bị buông trôi, thả nổi, mà cái người mà sống chỉ có một nửa như vậy đó, các vị nghĩ coi được không? Đời mình nó phải là 100%, nửa hồn, nửa xác, mà bây giờ chỉ lo phần xác mà không lo phần hồn, vậy người đó sao ta? Chết hết một nửa, Chết hết một nửa. Mà cái người chết một nửa người ta gọi là cái gì? Là bán thân bất toại.

Bán thân bất toại nó có hai trường hợp:

- Một là do đột quỵ, do stroke.

- Trường hợp thứ hai là do đời sống tâm linh tinh thần có vấn đề, cho nên người này gọi là người bán thân bất toại. Mặc dù họ đi te te, họ đánh tennis, họ chơi golf, họ chạy marathon, họ đi xe đạp, leo núi, trượt tuyết gì không cần biết, nhưng mà trong đạo mình gọi người đó là người bán thân bất toại. Có nghĩa là nó chỉ điều hành được cái thân của nó thôi, còn mặt tâm linh tinh thần nó chây ì ra đó, nó nằm lì một chỗ như vậy đó. Nhớ cái đó, nó phải đi lên, đi tới và đi ra mới khá. Còn đấng này cứ chây ì ngay điểm xuất phát, đó gọi là người tàn tật, người đó là...thậm chí người đó gọi là cái xác chưa có chôn cũng được nữa. Bởi vì nó chỉ còn cái phần xác thôi, còn phần hồn là coi như xong rồi. Phần hồn là coi như kết thúc, đúng không? Mà nó chỉ có phần xác mà không phần hồn, vậy nó không phải là cái xác chưa chôn chứ còn gì nữa? Kêu nó bán thân bất toại là hên đó, là hên. Nó là cái xác chưa có chôn, đấy.

Cho nên hôm nay về thăm đạo tràng Mai Thôn tức là Làng Mai, và tôi nói bà con không có tin, mà tôi đi tôi nghĩ về bà con rất là nhiều, ở đây thắc mắc hỏi: Ông biết tôi là ai không mà ông nghĩ về tôi? Lại ngu nữa. Tôi nghĩ về quý vị là tôi nghĩ về những người có nhu cầu tâm linh, những vị có cái nhu cầu tìm về một nơi chốn như thế này để sống an lạc, tôi nghĩ về những người mà mai này tôi có thể gặp họ ở Kālāma, ở các Thiền viện nào đó, tôi biết có rất nhiều bà con tội nghiệp lắm, muốn mà không có tiền. Có người có tiền mà sức khỏe không cho phép. Có người thời gian không cho phép. Có người gia đình không cho phép, chồng không cho, vợ không cho, con không cho, Ba Má không cho, anh chị em không cho, tội nghiệp lắm. Gia đình không cho, tiền bạc không cho, thời gian không cho, sức khỏe không cho, còn có người còn nhiều cái, có nhiều người còn lạ nữa, tôi không biết cái gì không cho, mà nói vị hiệu: Xa quá, xa quá đường đi cực quá họ cũng ớn. Cái đó là chính mình không cho. Có vụ chính mình không cho đó nha. Cha không cho, Mẹ không cho, chồng không cho, vợ không cho, con không cho, em không cho, chị không cho, đúng rồi. Tiền bạc không cho, sức khỏe không cho, thời gian không cho, nhưng cuối cùng có cái là chính mình không thềm cho mình cơ hội. Nghe xa quá ngán, có tiền, có thời gian mà nghe xa quá ngán. Nghe tốn kém quá ngán. Nghe cái chỗ đó cực quá cũng ngán, nghe cái chỗ đó khó khăn cũng ngán. Đó là tự mình không cho, đấy nhớ cái đó. Cho nên là khi mà tôi đi đây tôi nhớ bà con là những người đó đó, tôi nói, trời ơi, ước gì tất cả những bà con nào có lòng tu, có lòng học, phải không? Mà có dịp ghé đây, ghé Làng Mai, rồi gì nữa? Ghé qua Pa-Auk rồi gì nữa? Ghé qua Kālāma. Rồi ghé vài ba cái Thiền viện của Thái bên bờ sông Chao Phraya, Bangkok, phải không? rồi đi, đi coi, đi vòng coi đâu nó hợp với mình, ráng. Tại sao tôi cứ nói hoài mà các vị cứ đòi chém tôi. Tôi nói phải học giáo lý. Phải học giáo lý để là chi? Để mình biết, thứ nhất là tự biết đường tu. Hai là có giáo lý mình mới biết cái gì là Minh sư Thiện hữu. Ba, cái này quan trọng. Có giáo lý lót lòng rồi

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

đó, nơi nào thấy được được, bèn xách ba lô tới, đấy. Còn cái thứ mà không có giáo lý nó đâu có tư cách làm cái chuyện đó. Giáo lý không có, giáo lý không có mà mình kêu nó học thì chửi mình, không biết ai xúi giục kêu đừng có học, giữ tâm rỗng rang không cần học, thì OK, thì tùy. Nhưng mà nó rỗng rang thời gian, tới lúc mà đụng chuyện đi mình không biết gì hết. Đẳng này cứ học đi, học để lấy căn bản, học. Học xong rồi đi qua Miến Điện, Thái Lan, Làng Mai, làng một gì cứ thoải mái, làng Mai, làng mạn gì đó, cứ đi. Như Làng Mai bây giờ đó, bà con có giáo lý, phải không? Qua Làng Mai ở tháng, hai tháng. Vừa rồi có một thầy ở bên Pháp, ở Nice, qua học lớp ở bên Thụy Sĩ, rồi thầy than, thầy nói thầy cần tìm một Trú xứ thích hợp hơn để mà được an lạc, để được tu tập tiến bộ, thì rất nhiều bà con gợi ý cho thầy về Làng Mai. Và tháng 10 này là thầy chính thức từ Nice thầy về đây. Về Bordeaux để mà ở đây. Thì cái chuyện của thầy là chuyện người thật việc thật, nhưng mà tôi muốn nói thông qua đó, là mong bà con có được một vốn liếng giáo lý, trang bị một nền tảng Phật học căn bản, không có cần giỏi, bác học, học giả, không cần. Nhưng mà đại khái tôi gọi là căn bản, để mà có thể thanh thân, tự tại, ung dung, thoải mái, đi đến bất cứ nơi nào mà mình thấy thích hợp. Vì thầy bạn, vì thời tiết, vì phòng ốc, mà chỉ cần thầy đó thích hợp là mình cứ tới. Đó là cái lòng của tôi đối với các vị. Tôi đi mà tôi nghĩ đến các vị là nghĩ chỗ đó đó, nghĩ chỗ đó đó. Trời ơi, chứ phải mà họ về họ học ở Kālāma, học với ai cũng được tron á. Phải học giáo lý. Học xong rồi bắt đầu qua đây, qua bên Làng Mai, đi qua bên Thái. Trời ơi, tôi chưa có kể các vị nghe mấy cái Thiên viện của Thái nằm sát bên bờ sông Chao Phraya, nó mát lòng lộng. Nó mát lắm. Trước chùa có cái bến đò, bến đò dọc. Trời ơi, mình ở mình tu nửa tháng, tháng, khi nào buồn buồn lén lén ngó trước, ngó sau không thấy ai cái mình chun xuống bến phà, bến đò, phải không? Mình cư sĩ mà, mình đâu có sợ, đúng không? Ông sư mới sợ chứ cư sĩ đâu có sợ. Chun xuống dưới phà chạy về phố, đò dọc nó cứ ghé bờ sông này trạm, nó qua bờ sông kia trạm, hay lắm, hay lắm. Ví dụ trạm 13 là cái chỗ trạm Sathorn, là trum về mấy cái Đại sứ quán, Tổng lãnh sự, qua đó xin Visa, vi siết, qua đó rồi cái trạm số 5 là China Town, trạm 23, 10, 23 đó, rồi chỗ đó nhớ hình như 23 hay 18. Wat Pho, Wat Phra Kaew, Wat Arun, Wat Rakhang, mấy chùa nổi tiếng không hà. Đó rồi về phố, ghé China Town, ăn cơm tấm, xá xíu, ăn dimsum, ăn trái cây, rồi thỉnh chuông, thỉnh tượng, mặc quần là áo lụa, ngà voi, trầm hương, tổ yến, sâm lộc nhưng gì đó, làm cho mày một cái ba lô xong rồi trở về Thiên viện tu tiếp. Đó, Thái Lan đã lắm. Trái cây rồi đồ nướng, đồ chiên, đồ xào bán đầy phố. Đó là cư sĩ đó. Còn không là cứ xách ba lô về Chiang Mai, Chiang Rai. Mát lắm, mát lạnh như Đà Lạt vậy đó, xong rồi về Miến Điện. Tôi đâu có xúi quý vị về Kālāma. Nhiều người, Trời ơi! nó ăn cái gì nó khôn quá khôn. Nó cứ tưởng mình kêu nó về Kālāma. Trời ơi! Tôi có mập béo gì đâu? Cứ nghĩ đi, cứ học giáo lý rồi đi tìm lum, thương là thương chỗ đó. Thương ở chỗ phải học giáo lý, rồi có điều kiện đi chỗ này chỗ kia. Trời ơi, bây giờ tôi giảng bà con xong tôi lại đi nữa nè. Xuống uống một bụng nước xách thêm một chai nữa. Ở đây được cái toilettes sinh thái nó đầy hết. Có những con đường không lẽ giờ mình, tôi giờ tôi lười ba cái vụ quay phim, chụp hình, nó nản lắm. Các vị biết tôi ghét mấy người đi đâu cầm cái máy chụp chụp, mấy người đó kỳ lắm, cảnh thật không nhìn, quay chụp toàn là, rồi tới về coi cảnh giả, mình nhìn cách sống của họ là biết đời sông họ là mê ảo, cái cảnh thật thí dụ như mình thích, như hồi sáng tôi tới chỗ...trời lúc đó đang trời mưa nha, mưa lất phất, lất phất mà tôi đi ngang cái triền đồi gặp mấy chục vị Phật mình ngồi đó. Tôi phải nói rằng lúc đó tôi không hề diễn xuất, đầu gối tự nhiên nó khuỵu xuống, đó là ba cái cúi lạy mà tôi phải nói rằng nó chơn tâm, nó nhiệt tình, mà nó sung sướng, mà lạy Phật mà nghe nghe, Phật ngồi bên một cái triền dốc mưa, một cái triền mưa, mấy chục vị ngồi mà đẹp lắm.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHỮ HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Dân Bali nó là Hồi giáo hay là Ấn giáo tôi không biết nha, dân Bali nó Ấn hay Hồi mình không biết, mặc dù Indonesia là Hồi, mà mấy nghệ nhân của họ, trời ơi, cái gọi là cái tôn nhan, tôn dung, chỉ có chết thôi, chết. Các vị vào Google đánh thử cái chữ là Bali, “B” trên, Bali buddha đẹp lắm luôn, bằng đá đen núi lửa, đẹp lắm luôn, mà cái hình ảnh mà tôi mặc y thế này mà tôi không sợ dơ, mà đâu có dơ, cỏ sạch lắm, tôi khụy người xuống, tôi quỳ tôi lạy ba cái lạy mà nó đủ sanh thiên. Mà nghẹn, mấy chục vị đẹp không, bên cái triền mưa, đẹp lắm luôn, đẹp lắm luôn. Ừ, rồi khi tôi đứng dậy tôi đi tôi nghĩ tôi nói: Trời ơi! Biết mong sao, làm sao mà mấy bà con của mình, bà con đây tức là tất cả, tôi không biết là bao nhiêu mạng, những người có lòng tu, lòng thương Phật, nhớ ơn Phật, muốn tu thiên, muốn học giáo lý, làm sao có dịp mà về đây? Họ phải về đây. Họ về đây đó là ngoài cái chuyện của họ đó là họ sẽ nhớ ơn mình, họ nhớ ơn mình, tại sao mình bắt họ về, mình nài nỉ, mình ép buộc họ về đây, họ phải về đây một lần, đấy. Rồi học giáo lý, đi tới mấy chỗ này rồi về học giáo lý, nó kích thích, đấy. Hoặc là học giáo lý xong tới mấy chỗ này để mà tu tập, đấy. Phải học giáo lý quý vị à. Phải học đặng chi? Chỗ nào mà mình thấy ngon lành là mình xách ba lô mình nhào tới. Trời ơi, nói các vị nghe các vị đau chứ. Phòng ốc ở đây trừ ra cái lúc cao điểm mấy ngàn người về, chứ ngoài cái cao điểm ra nó đây, đây, đây, nhiều lắm, nhiều lắm luôn, nhiều lắm luôn. Và Làng Mai hồi xưa đó là cái trang trại nuôi bò heo, mà cả 1, 2 trăm năm về trước, cho nên cái tường của nó dày khoảng, Việt Nam mà 40 qua đây là rác, tường 40 là tường rác, cái tường này đó phải gọi là, tôi nghĩ là 60, tường này phải là tường 60, tường 60, 70, để chi? Đê thời xưa không có máy sưởi, không có máy lạnh, thì bò với heo nó có thể chịu được các thời tiết, đấy. Và Sư ông Làng Mai giữ nguyên, giữ nguyên, chỉ có chỉnh sửa thôi chứ không có đập phá, chỉnh sửa để sử dụng, hồi xưa chuồng bò, chuồng heo, chuồng ngựa, bây giờ thì cho người ở, như cái chỗ ngày qua giờ tôi đi qua nguyên cái xóm Sơn Hạ này nè, là toàn mấy chuồng không, mà sửa lại đẹp lắm lắm luôn, như cái thiền đường, như chánh điện mình là ngày xưa cũng là chuồng trại đó. Hay lắm, thì tôi mong bà con học giáo lý, rồi ai có điều kiện, không có điều kiện mình đi gần, không có điều kiện đi Thái Lan, đi Miến điện, tuổi nhỏ làm việc nhỏ, tùy theo sức của mình, túi nhỏ làm việc nhỏ, nha. Người ta là tuổi, còn mình là túi, Túi nhỏ làm việc nhỏ, tùy theo sức của mình. Còn ai có điều kiện nên đi về Thụy Sĩ, nên đi về Làng Mai. Còn ai mà sung nữa đó tôi bày cho đi Na Uy. Trời ơi, Na Uy mà chỉ cần trang bị đồ ấm cho ngon, trời ơi, suối nước thiên nhiên là mức uống trực tiếp. Nếu sợ thì xách theo cái chai mà Katadyn, chữ “Dyn” ở đây là “y dài” đó, phải không? Katadyn mà có filter đó. Tôi có hai cái luôn, đi đâu lặn tới đó. Thật ra nước suối của Thụy Sĩ, của Na Uy là gần như là uống được rồi đó, nhưng mà mình có lòng ngại, đúng không? Ngại thì mình cứ xách cái Katadyn theo lược, lược trực tiếp gọn lắm, nó giống như cái đèn pin vậy đó. Gắn cái ống đằng kia nó có cái bình, nước đầy nó nhiều ra cái chai rỗng mình chứa đầu này nè, nó đầy bình kia cái nó chảy xuyên qua cái nó bằng cái đèn pin vậy nè, bằng nó lớn hơn cái trái chuối già chút, cỡ này nè, cỡ này. Nước nó vô đầy bên này cái nó chuyển qua bên cái chai dưới, mức là uống luôn, rồi thức ăn, nước uống, rồi khí hậu, bên đây là thờ miễn phí mà trong lành. Tôi thiết tha mong bà con nào có lòng tu làm ơn đừng cất nhà cao, cửa rộng, rồi hồ cá Koi, rồi mấy cái bàn đá bằng cẩm thạch mấy tỷ, rồi gỗ lũa, rồi nghiên, nọ, đàn hương, mệt lắm. Đẹp, đẹp, đẹp, mấy cái đó đẹp hết không có mua, để dành nuôi ông heo đi tu, đi tu thiên, đi Bắc Âu

nè, Tây Âu, Thụy sĩ, Pháp, phải không? Rồi đi qua Thái, Miến, Tích lan. Trời ơi, Tích lan, Tích lan có mấy cái đồi trà chỉ có chết. Đi về vùng Kandy hoặc là bên Ấn Độ có vùng Ladakh, Kerala, Dharamshala... Trời ơi, chết, quý vị ơi. Chết, chết, chết. Nó đẹp dữ lắm

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

luôn, tức là mình đi tới đó mình mới tin là có thiên đường. Mình tu mình không có đi kiếm mấy chỗ đẹp để mình hưởng thụ, NO, sai, sai. Nhưng mà mình kiếm cái chỗ nào nó thích hợp như trong Sumangalavilāsini nói rất rõ tại sao Thế Tôn chọn xứ Kuru để mà thuyết kinh Tứ Niệm Xứ lần đầu tiên? Bởi vì nhân tình ở đó nó mềm, nó dễ thương lắm, nó mềm, nó ngoan, nó hiền, mà khí hậu thời tiết ở đó chẳng thể nghĩ bàn, đấy. Cho nên là Phật đã chọn chỗ đó để mà giảng kinh Niệm Xứ, thì cái đoạn kinh ngắn ngắn, có mấy câu mà tôi vừa trích dẫn, tôi thấy hình như đó, hình như đó là cái thế giới khách quan nó cũng có đôi chút quan trọng, đấy.

Thì mong bà con học giáo lý, phải không? Giữ sức khỏe, phải không? Nuôi heo đất, phải không? Học giáo lý, giữ sức khỏe, nuôi heo đất, rồi lục lọi tìm hiểu qua người, qua bạn bè hoặc là qua internet, phải không? Hoặc là muốn cho chắc ăn nữa là vô YouTube coi phim trực tiếp vùng đất mà mình muốn tới luôn. Ladakh là vùng trên núi cao mát lạnh, đòi trà bạc ngàn. Kerala là vùng biển nó đẹp như là Nha Trang, đẹp lắm luôn, còn không Dharamshala thì nó giống giống như Làng Mai của Pháp vậy đó. Hay lắm. Nhớ nha. Thì nhân tiện đang có mặt tại Làng Mai, với một lòng phải nói là thiết tha nghĩ về chính mình, phải nói thiết là nghĩ về mình trước, tuổi già của mình, rồi nghĩ đến những người bà con giống giống như mình, mong mỗi người làm ơn định nghĩa lại, thế nào là Thầy Bạn? thế nào là Trú xứ? Thế nào là Thời tiết? Phải không? Mình phải sống sao để mình có thể được an lạc chưa đủ, tiến bộ, để chi nữa? Cho đời sau, kiếp sau sinh ra khi nào giải thoát thì thôi, gặp Phật thì khỏi nói, phải không? Còn nếu mà chưa được gì hết, chưa giải thoát, chưa gặp Phật thì đời đời sinh ra phải điều kiện nào cần thiết cho đời sống tâm linh mình có hết. Để ra là khỏe mạnh, không túng thiếu nhưng không hưởng thụ, khỏe mạnh, đẹp người, đẹp nét, nhưng mà không hưởng thụ lại quay lại con đường tâm linh như kiếp xưa, gặp Phật pháp đi xuất gia, làm cư sĩ, phải không? Còn không nếu không gặp Phật pháp ít ra cũng biết đeo ba lô đọc sách, sống một mình, tư duy. Đó là những gì chúng tôi từ đạo tràng Mai Thôn, chân thành nghĩ tưởng đến biết bao nhiêu bà con Việt Nam đã và đang cũng như sẽ gặp nhau tại một Thiền viện, một đạo tràng nào đó. Rất mong là nguyện ước của từng người sớm được thành tựu. Xin chúc các một vị một ngày vui và một đêm an lành.